

ΔΑΦΟΡΑ προς το ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΔΙΑΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ
και ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ 4/8/2010

Δεν είμαστε τυχαίοι

Αθήνα, 13/09/10

ΝΑΥΤΙΑ: ΤΙΜΟΚΑΤΟΧΗ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΠΑΣΟΚ
ΝΟΜΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

Προς όλους τους εκπαιδευτικούς με αναπηρίες, που έχετε ήδη ξεκινήσει με αγωνία έναν δρόμο δύσβατο κι ανηφορικό, θέλω να στείλω ένα μήνυμα:

Δεν είμαστε τυχαίοι.

Μας επέλεξε ο Θεός για τα δύσκολα. Η Αξιοπρέπεια, η Υπομονή, το Όραμα η Πίστη, η Ελπίδα, και η Αγωνιστικότητα είναι μοναδικές επιλογές, και η ζωή μας είναι μονόδρομος... Ας την δεχτούμε, ας την αγαπήσουμε και ας αγαπηθούμε... Ας αναγνωρίσουμε στον εαυτό μας το δικαίωμα στο όραμα και την ελπίδα, αρκεί το δικαίωμα αυτό να μην μας το στερούν.

Ονομάζομαι Μποζ Ερσίν και είμαι Δάσκαλος με απώλεια όρασης.
Μια ζωή παλεύω και εγώ για το αυτονόητο για το δικαίωμα στο όραμα, την ελπίδα και την εργασία.

ΠΑΒ	842
17 ΣΕΠ. 2010	

Από μικρός στο σχολείο ζητούσα το αυτονόητο:

- Βιβλία για τυφλούς και φυσικά δεν τα είχα.
- Δάσκαλο για παράλληλη στήριξη και φυσικά δεν τον είχα.
- Στο γυμνάσιο, στο λύκειο πάλι τα ίδια, μόνος μου χωρίς καμιά βοήθεια.
- Όταν πέρασα στο πανεπιστήμιο φυσικά πάλι δεν υπήρχε τίποτα, καμία μέριμνα για τυφλούς φοιτητές.

Όταν τελείωσα το πανεπιστήμιο δούλεψα δύο χρόνια σαν αναπληρωτής σε σχολείο τυφλών της περιοχής μου.

Την πρώτη χρονιά η προσαρμογή ήταν εύκολη καθώς υπήρχε και άλλος ένας δάσκαλος στο σχολείο.

Τη δεύτερη ήμουν μόνος μου δάσκαλος και διευθυντής συνάμα, με μαθητές που είχαν ταυτόχρονα και άλλες αναπηρίες πέρα από την απώλεια όρασης.

Όμως με προσωπικό αγώνα και αρκετές δυσκολίες ανταπεξήλθα στις παιδαγωγικές, εκπαιδευτικές και υπηρεσιακές υποχρεώσεις μου.

Και φτάνουμε τον Αύγουστο του 2009 όταν ψηφίστηκε ο νόμος 3794/09 παρ.4 άρθρο 39, βάσει του οποίου θα διοριζόμουν πλέον ως ειδική κατηγορία, εκπαιδευτικός με σοβαρή αναπηρία 67% και άνω, έχοντας 12μηννη προϋπηρεσία.

Μετά από ένα χρόνο αναμονής και αγωνίας και τον εμπαιγμό όλων των συναδέλφων εκπαιδευτικών με αναπηρίες, με το νέο νόμο 3848/10 για την παιδεία, φέτος διορίστηκα ως μόνιμος εκπαιδευτικός του κλάδου μου.

Συγκεκριμένα, από το νομό Ξάνθης όπου διαμένω μόνιμα διορίστηκα μόνιμα στο νομό Βοιωτίας. Συνοδός μου είναι η σύζυγός μου η οποία διανύει τον 5^ο μήνα της εγκυμοσύνης της και έχει επαπειλούμενη κύηση.

Μετά από αίτησή μου για απόσπαση ή μετάθεση εξ αιτίας της ιδιαιτερότητας της κατάστασής μου, η επίσημη απάντηση του Υπουργείου Παιδείας ήταν:

<<ήταν δική σου η επιλογή να τοποθετηθείς εκεί και πως είσαι συνυπεύθυνος γ' αυτό!>>

Πανελλήνιος Σύλλογος Αδιόριστων Εκπαιδευτικών με Σοβαρές Αναπηρίες 67%
και Άνω

e-mail:dis.edu.67@gmail.com

Αναρωτιέμαι:

Είναι δική μου επιλογή και συνυπευθυνότητα να διοριστώ στις συγκεκριμένες περιοχές που μου υποδεικνύει το Υπουργείο, γνωρίζοντας, πως εάν δεν διοριστώ ίσως μείνω άνεργος ; Μια μόνο ερμηνεία υπάρχει γι 'αυτό: ή διορίζεσαι εκεί που σου λέω εγώ ως υπουργείο ή μένεις σπίτι σου αγωνιώντας για άλλη μια φορά για το αν θα σε καλέσουν και φέτος ως αναπληρωτή ή ωρομίσθιο ... βιώνοντας και πάλι με αυτό τον τρόπο τον επαγγελματικό αποκλεισμό.

Οι καιροί είναι δύσκολοι, πόσο μάλλον για εμάς τους εκπαιδευτικούς με αναπηρίες όπου οι ευκαιρίες για επαγγελματική αποκατάσταση είναι ελάχιστες και εκ των πραγμάτων δεν έχουμε την πολυτέλεια της επιλογής. Μακάρι να μπορούσα και εγώ όπως και όλοι οι συνάδελφοι μου εκπαιδευτικοί με σοβαρές αναπηρίες να εργαστούμε σε οποιοδήποτε σχολείο και να μην αντιμετωπίζαμε το δίλημμα: διορισμός ή ανεργία ;

Ζητώ λοιπόν το αυτονόητο: να μετατεθώ στην περιοχή κατοικίας μου, στο σχολείο Τυφλών όπου ήμουν για δύο συνεχή έτη αναπληρωτής και γνωρίζω πως υπάρχουν δύο οργανικά κενά.

Ζητώ για άλλη μια φορά την ευαισθησία των αρμόδιων φορέων του Υπουργείου Παιδείας για εξαίρεση του νέου νόμου, ορισμένων μεμονωμένων περιπτώσεων, εκπαιδευτικών με σοβαρές αναπηρίες που χρήζουν μετάθεσης ή απόσπασης λόγω της ιδιαιτερότητας της αναπηρίας τους, στον τόπο μόνιμης διαμονής τους ή έστω στην ευρύτερη περιφέρεια. Υπάρχουν δυστυχώς ή ευτυχώς λίγες παρόμοιες περιπτώσεις συναδέλφων που αντιμετωπίζουν παρόμοια με εμένα προβλήματα.

Τελειώνοντας θα ήθελα από τα βάθη της καρδιάς μου να ευχαριστήσω τον πρόεδρο και το Δ.Σ. του συλλόγου εκπαιδευτικών με αναπηρίες, το Σύλλογο Τυφλών, τους γονείς των μαθητών μου που μου συμπαραστέκονται πάντα καθώς επίσης και την ΕΣΑμεΑ, για την αμέριστη συμπαράσταση στο προσωπικό δράμα που βιώνω που δυστυχώς δεν είμαι ούτε ο πρώτος, αλλά δεν θα είμαι και ο τελευταίος.

Με εκτίμηση

Μποζ Ερσίν
Εκπαιδευτικός με απώλεια όρασης